

че той «сослужилъ свою службу», че той помогна, да открия и закрѣпя вече самъ себе си, че за мене всичката работа не се представява вече въ такова «грозно и страшно величие», както въ началото, съ една дума, че Ланчо, слабото ми сърдце, е вече до дългозъ заякнѣло, щото и съзнателно не прече вече менѣ да си карамъ хладнокръвно и логически работата пататѣкъ? . . . Възможно е тъй да бѣде. Въ началото, тъй да кажа ний бѣхме, както драма глюбени, сега си познахме сладостта и сме си все пакъ добри приятели и азъ мѣрамъ, стига ехъ! дѣлото да се свършеше и азъ да останехъ като отъ чудо Божие, живъ, — мѣрамъ че до край ще си прѣбѣдемъ най-добри приятели. Дневникътъ, горѣ-долу, до сега честно се е отнасялъ къмъ мене: бѣлѣжилъ е доста вѣрно, мисля, съ вѣстѣта, умътъ и сърцето. И тритѣ тия мои сили трѣба да му сж благодарни, толкозъ по-вече, че . . . но по добръ да прѣкъснемъ, и да си кажа, че Ланчо снощи не отговаряше отъ неволя, а отъ горда и спокойна воля, че вълнитѣ, които ме блѣскаха и блѣскаха, не досѣгатъ до устата ми, а зѣя по тѣхъ полу-мрачно, полу-ядосано, полу-разсѣяно.

26 — II — 11 ч. 35 м. в.

Видѣхъ Кривцова! Той ми каза най-напрѣдъ, че били отпуснати 1000, отъ които далъ 100 за револвери и сто за Мусевича, останѣли 800 за да свършимъ работата. — Азъ му отсѣкахъ че прѣкъсвамъ всичката работа, — той не одържѣ и ме помоли да останѣ за да си поговоримъ. Почнѣ смѣтки нѣкакви и прочее и свърши че ще даде револвери четири, 1000 р. читави и слѣдъ мѣсецъ въ началото на Апр. други 500 ще прати чрезъ Мусевича въ Одринъ. Азъ се съгласихъ. Останѣ утрѣ за 4 часа, да се видимъ и пр. Три револвера съ патронитѣ взехъ тозъ-часъ. Кривцовъ играеше на въже и се прививаше като циганинъ. Ще го видя утрѣ . . . Паритѣ идели като отъ Цанкова и на негово име трѣбвало да дамъ расписката.

К. Поновъ говорилъ съ Бѣлявина, който се връкълъ да говори съ другъ единъ приятелъ, който знаелъ да прави бомби и че вторникъ вечеръ щѣлъ да му съобщи окончателно, сжщо и за динамититѣ фишеци.